

blauwe oogen op haar gericht haar vriend van gisteren, de vriend haars vaders! Die hier! Die was dus ook examiner! En wat had zij gisteren gezegd? O, die booze, booze man, die er haar zoo in had laten loopen! Maar stil, hij knikte haar toe! hij herkende haar! Hij glimlachte! O, waar zou zij zich bergen? Het was ontzettend! In hoogste verlegenheid keek zij strak op haar boek en merkte nauwelijks, dat men tot iets anders overging. De jonge dames zouden nu vertellen, om hare vaardigheid in het Fransch spreken te toonen. Zij wist niets . . . niets . . . en de beurt was al aan haar buurvrouw; zij had toch zoo goed gestudeerd. Maar zij moest nu luisteren en oplettend zijn; doch die oogen, die oogen, die zij voortdurend op zich gevestigd voelde!

„En u, Mejuffrouw,” zoo werd het hare beurt, „hebt u ook een en ander gelezen?”

„Hetzelfde, Mijnheer,” stamelde zij en durfde de oogen niet opslaan.

„Welnu, wees dan zoo goed en zet de geschiedenis van Cinna voort, waarvan deze dame ons verhaald heeft.”

Arme Anna! Zij was alles vergeten, alles; en zij had toch zoo goed haren Corneille bestudeerd!

Zij kon nu niet anders doen, dan de laatste woorden herhalen van het vorig slachtoffer, dat juist met een zucht van verlichting wat eau de cologne nam.

„Hij ging naar de rivier om daarin te springen,” begon zij en wist niets meer . . . Alles was verloren, alles . . .

„Welnu,” sprak de examiner op bemoedigenden toon, „en was dat zoo?”

„O neen, Mijnheer,” dan zweeg zij weder.

De examiner kreeg medelijden met hare verlegenheid. Hij dacht, dat zij niet *durfde* zeggen, hoe de zaak zich had togedragen. Zoo'n lief jong schepseltje!

„Zal ik u eens even helpen? Hij wierp zich immers aan de voeten van Emilie? Was dat niet beter dan zoo'n koud bad?”

„Ja, o ja,” zeide Anna volmondig en verheugd, dat zij er weer opkwam.

Zij sloeg de oogen dankbaar op.

„Bravo! bravo!” riepen al de heeren en trappelden van pret. De vroolijkheid was groot.

Anna kon hare tranen nauwelijks weerhouden. En 't ergste was, dat zij nu *zeker* druipen zou! Zóó dom, zóó dom!

Daar trad de Heer Van Raalwijk toe en vroeg zijn vriend, den Franschman, of hij even het verhoor mocht overnemen . . . Het arme kind was gered.

Ruim een uur later had zij de akte in de kleine, bevende handen en eene groote, onmetelijke vreugde in haar hart. Zij haastte zich weg te komen.

„Nu?” vroeg eensklaps de Heer Van Raalwijk; hij stond achter haar in de vestibule: „uwe opinie over heeren examinatoren, lieve juffrouw Anna.”